

Najprije tajanstvena šutnja, dok nismo dobili zeleno svjetlo iz Bruxellesa, potom pompozno, putem konferencije za tisak, nam je obznanjeno da je Vlada odlučna u rješavanju prekomjernog deficita učiniti – ništa.

U zadnje vrijeme izgubio sam vjeru kako će vlast u Lijepoj našoj pokrenuti odlučne promjene. Ipak, kao opstimista očekivao sam nenadano čudo. Čekajući promjene prestao sam pisati, što su mi neki čitatelji ovih stranica zamjerili, kako bih podržao promjene. Drugim riječima, nisam želio nastaviti svoju tradiciju katastrofičara. Sada vidim da su mi upućene primjedbe, blago rečeno, osnovane. Odista, ništa se, što bi davalo bilo kakvu nadu, ne događa. Iskreno govoreći neznam koji su sve razlozi zašto današnja vlast propušta bilo što konstruktivno učiniti.

Mjere ukratko, možemo reći, na crti su svih onih brzopletih mjera koje svjedočimo godinama. Tvrdoglavi ministar financija nastavlja svoju koncepciju: smanji troškove kojih nije nikada ni trebalo biti, te povećaj poreze kako bi građani koji raspolažu bilo kakvim rezervama to ustupili putem poreza državi. Najava načina rješavanja prekomjernog deficita podsjeća na računovodstveno usaglašavanje primitaka i izdataka ne vodeći, pri tom, računa kako nastaju primici i kako nastaju izdaci. Ili što je isto, koje su posljedice povećane porezne presije, a koje neestrukturirane rashodne strane proračuna. Dakle, naprosto radi se o kozmetici. Usput rečeno: radi se o lošoj kozmetici. Uostalom, sve do danas najavljene mjere nisu dale niti su mogle dati rezultata. One su naprosto bile neutemeljene.

Proračun je za nositelje ekonomske politike osnovno sredstvo i instrument ekonomske politike. Tako nas je nekako učio naš veliki ekonomist Jakov Sirotković. Činjenica da smo na kraju prošle godine donijeli proračun, koji je sada u procesu rebalansa, pokazuje pravo stanje o ekonomskoj politici koju Vlada provodi. Drugim riječima, odnos prema proračunu je dokaz da se ne želi učiniti ništa. Otprilike tako glasi definicija birokrata – Birokrat je onaj koji odlučno tvrdi da neće ništa učiniti i toga se odlučno pridržava.

Istini za volju nije lako premijeru Milanoviću. Nije lako ni ministru Šukeru. Nije bilo lako ni Aleksandru Makedonskom kada je trebalo odriješiti godrdijski čvor. Vođa, a to nama nasušno treba, mora postupiti odlučno, sukladno svojoj viziji, i presjeći godrdijski čvor. Nema tu kalkulacija, jer je u pitanju sudbina Lijepe naše na koju se svi zaklinju kako su joj odani. To u priču uvodi i opoziciju koja također nije položila ispit. Priča za javnost, priča za ulicu ma koliko bila važna neće, niti može, riješiti nagomilane probleme.

Stvar je, po mome mišljenju, krajnje jasna. Vlada mora poduzeti odlučne reforme. Ukoliko to nije sama neka traži pomoć stranaka koji joj u tome mogu pomoći. Ako ni to nije moguće, valja raspisati nove izbore. Vremena nema. Želim reći sasvim jasno: stanje je neuporedivo gore nego što to u ovom trenutku mnogi domoljubi zamiišljaju. Mnoge su se stvari od 2009. godine promjenile. Nema više obilatih kredita koji bi prikrivali siromaštvo koje dominira Lijepom našom. Gospodo političari ostavite se iluzija i, što je još važnije, nemojte ih dijeliti svojim biračima, jer su oni vjerovali u vas, a vi im vraćate na najgori mogući način.